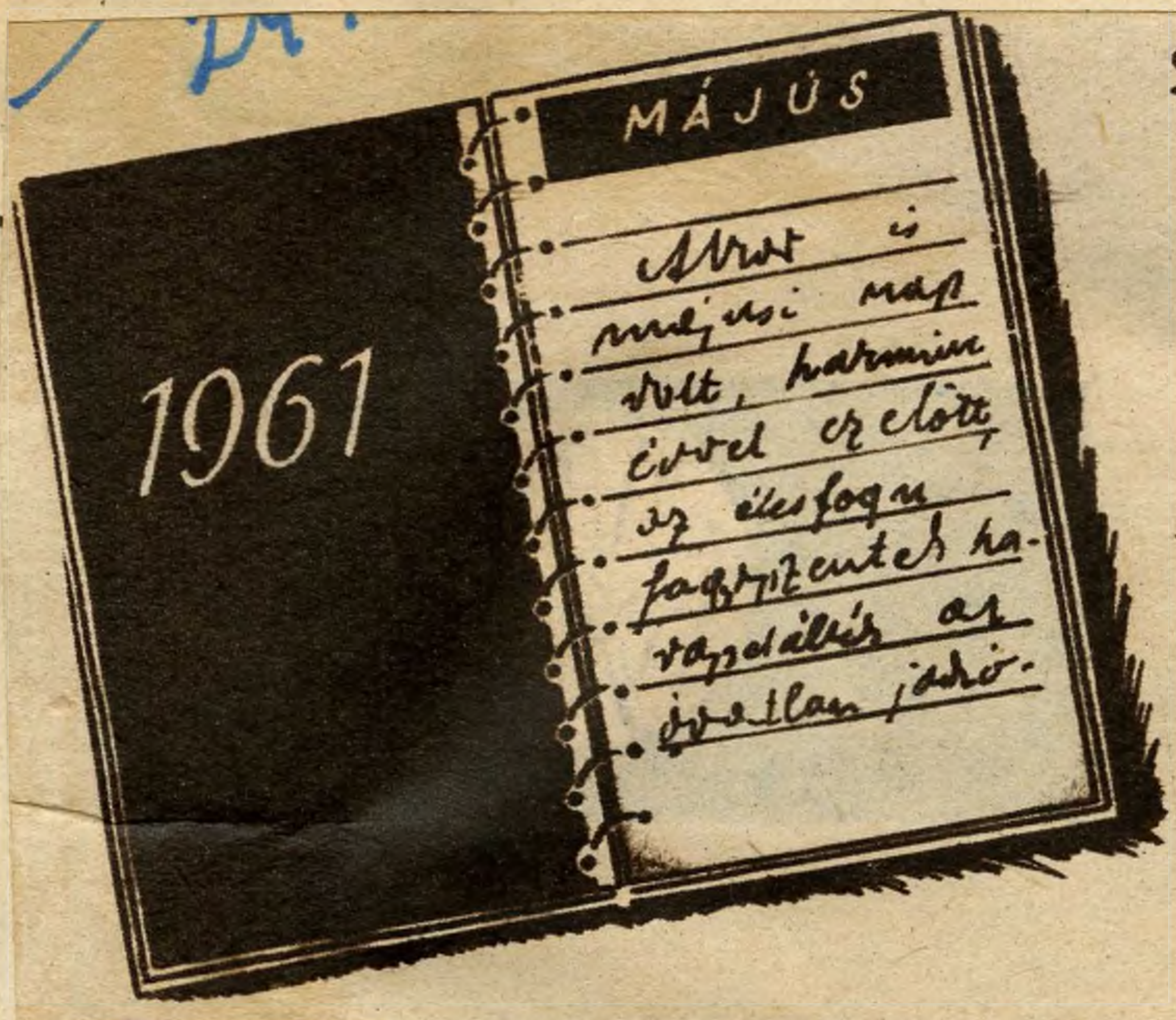

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás	
Tárgy	308
Hely	(1397/200)
Idő	"1961"
Személy	
Helyszám	

Szerző: Szirmai Rezső:	
Cím: Egy bokor hajdan — egy bokor ma.	
Forrás: Csörgő - Világ	
(Idő)	1961. máj. 24.
(Hely)	

A

kkor is májusi nap volt, harminc évvel ezelőtt, az élesfogú fagyoszentek harapdálták az óvatlan járókelő húsát, s nekem a Kerepesi úti köztemetőben volt némi dolgom, egy halott barátom hívott találkozóra a féligfagyott bukszusok és az északi szélben fájdalmasan rezgő füzek közé. Gyalog mentem a Népszínház utcán végig, s nem is történt ott velem semmi, hacsak azt meg nem említem, hogy bár még csak messziről hallatszott a zsidvásár félelmes moraja, amikor már kövér asszonyok s testes férfiak szölongattak mindenfelől: van-e valami eladni valóm, mit rejtegetek a zsebemben, az aktatáskámban, mit viszek a Teleki téri vásárra, csak nem a kopottas ruhát, ami rajtam van, mert ők jó vevők lennének arra is. Szótlanul tovasomfordáltam közöttük, lefejtve egy szál ruhámról tapogató kezüket, a moraj irányában gyalogoltam tovább, mely a zsidvásár felől hangzott, minthogy tudtam, a zavaros lármán túl van a randevum a halottal.

S nem kellett tennem kétszáz lépést sem, már körülhullámzott a zsidvásár zaja, szennye, folyondár handabandázása. Úgy siklottam a sok hadonászó kar, káromkodó szó, pénzt markoló kéz között, a szennyes áradat tajtékjától lefröcskölve, mint egy lélekvesztő valami piszkos, viharzó csatornán. S mentem volna, fejet és lelket lehajtva, szemérmesen és undorral telve a városnak ezen a szennyvizén, alkudozások, szidalmak, eskük és káromkodások hullámai között hajózva némán, ha egy csapat ember látványa meg nem állít.

Nicsak, a kubikusok! — röppent át a gondolat a fejemben.

S megálltam előttük.

A kőből épült csarnok oldalában álltak, guggoltak, heverték mozdulatlanul, csapatokra osztódva, vagy bokrokba tömörülve, vagy — egyremegy hogy mond-

SZIRMAI REZSŐ:

Egy bokor
hajdan,
egy bokor
ma

ták — bandákba verődve. Csupa ősz, busa szemöldök, némán egymásra záruló ajkák, — mint megannyi összecsucott koporsófedél — csupa rongyos rongy a bőr-csont testükön, repedezett talicska előttük, a talicskán hullottszőrű suba, ásó, sovány iszák. Mozdulatlanok voltak, némák, kiszáradottak, csupa csontváz. A halottal volt randevum, túl az ember- és szennyvásáron, mégis megálltam a kubikusokkal szemben, összeszorult torokkal; végre is — gondoltam — ezek is holtak, csak élnek még, a lélek szikrája még rebben az összetöpörödött szemük mélyén.

A bandagazda emlélépett.

— Mérnök az úr?

Ráztam a fejemet.

— Sirásó talán?

Nem is válaszoltam.

— Köbméterre minden földmunkát vállalok...

S

amikor elmondtam, nincs semmi vállalatom, sem vállalkozásom, senki, semmi nem vagyok, csak afféle nyomorúságos bértollnok, félrehúzott.

— Ha nyomort akar tapasztalni az úr, menjen ki Szigetszentmiklóstra. Összedőlt az öreg juhász, a Földi Antal bátyám sárból ragasztott kunyhója. Ott hál éhen az öreg, a feleségével, a hetvenkilenc éves Vacoli Rózával együtt, a puszta földön.

Leültünk egy rozoga, repedt talicskára. S mesélt.

— Ez, aki itt szemben áll velünk, ez a Nyikó Mihály. Nyolc zsák kukoricát tartalmazott a télre, januárban elfogyott az utolsó szem is. Azóta éheznek. Az én bokromban jött fel Pestre, a talicskája megrepedt az úton a fagytól. Mellette áll